



צפירה יונתן:

„חלק מהעצבנות נובע מהרעש הבלתי־פוסק!“

ביוס־חוס נורא ברחתי לאחד המקומות הכי קרירים בתל־אביב, לדיזנגוף־סנטר. אחרי 10 דקות של קירור מאסיבי ברחתי משם. היה לי כאב־ראש אטומי ולא ידעתי למה תקף אותי. עד שפגשתי במיקרה את צפירה יונתן. שהסבה את תשומת־ליבי לסיבת כאב־הראש שלי.

קשה להיות בארץ ישראל הרועש הזאת. בדיזנגוף סנטר יש רעש של מאות ילדים והורים. על הרעש הזה מלבישים מוסיקת־רקע, ועליה תשרירי פירסומת בלתי־פוסקים, שאי־אפשר להבין אף מילה מהנאמר בהם. בגלל הרעש.

● נו, אז בורחים החוצה.

כן. לאנז' לרעש של הרחוב או לאוטובוס נעים וממוזג־אוויר, שנהגו, בדרך כלל, אוהב איזו שהיא מוסיקה, ובקול רם מאוד. הרבה פעמים מתלווים למוסיקה הזאת קולות הנוסעים, המתווכחים עם הנהג. ודרך־אגב, שמת לב למה שקורה עכשיו בבתי־הקפה ובפאבים למיניהם. בכל אחד מהם שר זמר או זמרת. יש איזו תזמורת או לפחות מוסיקת־רקע בלתי־פוסקת. בן־אדם מגיע עם חברים כדי להחליף כמה מילים, ומרוב מוסיקה לא שומעים האחד את השני.

● העניין הזה מעצבן גם אותי. אני רואה שאת גלאי־רעש רציני. איפה עוד יש רעשים?

החידוש האחרון זה הטלפון המנגן. את מתקשרת, מבקשת

רעש

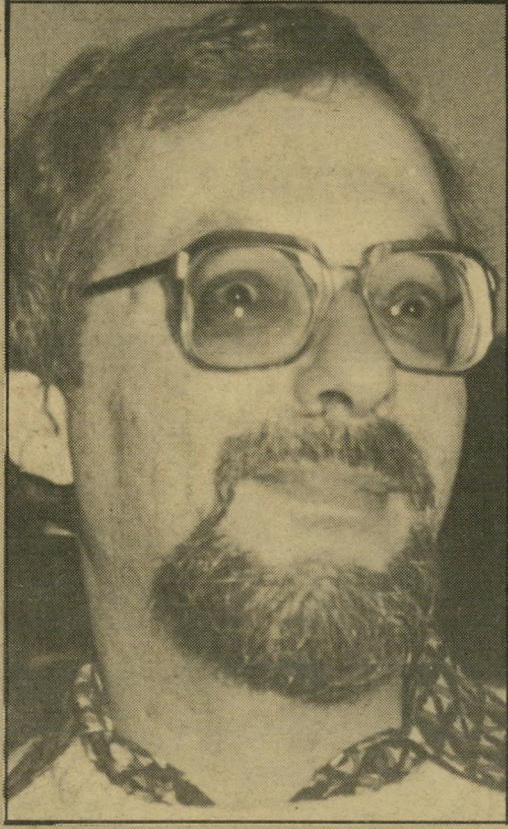
לדבר עם ארון או גברת מסויימת, ועד שהארון או הגברת מתפנים לשוחח איתך, מכניסים לך מוסיקה באוזן, אם את רוצה או לא רוצה. ועל הטלוויזיה כבר דיברנו?

● עוד לא. הטלוויזיה הרי מיועדת להראות ולהשמיע, לא?

אני לא מדברת על התוכניות עצמן. האם שמת לב כמה אותות מוסיקאליים יש לכל תוכנית? אני ספרתי באחד הערבים, ולא האמנתי. כל הזמן רעשים.

● יש לך איזה רעיון איך להקטין את הרעשים? קודם כל לדבר על זה, להפנות את תשומת־לב האזרחים לכך שחלק מהעצבנות שלהם היא מהרעשים. שמעתי שיש איהו חוק שנהגיהאוטובוסים לא ישמעו רדיו. שיתחילו לאכוף את החוק הזה. אולי צריך לצאת במסע פירסומי בשם „תנו לשקט יד“ שכל אחד יעשה מה שהוא יכול בעניין זה, אבל בשקט.

(דניאלה שמי)



יריב בן־אליעזר:

„גם הילדים יודעים שראמבו זה לא מציאות!“

בשבוע שעבר רצה מטורף אנגלי 16 איש, ואחרי־כך התאבד. יומיים לאחר־מכן חודיעה הטלוויזיה הבריטית שהיא מפסיקה לשדר סרטי־אלימות, ותשדר רק סרטים לכל המשפחה וקומדיות. שאלתי את הד"ר יריב בן־אליעזר, מרצה לתיקשורת באוניברסיטת תל־אביב, מה דעתו על ההחלטה של הטלוויזיה הבריטית.

אלימות

רווקא לא אופייני להם, החלטה כזאת מתאימה לרשות־השידור שלנו. אבל לא אלמן ישראלי.

● אולי תגדיר מה זה סרט אלים?

יש בעיה להגדיר מה זה סרט אלים, כי כמו שאת יודעת, אלימות יש אצל צ'רלי צ'פלין, וגם בחבובות, וכמוכן בסרטי פופאי, ויותר מכל בחדשות המשודרות בכל יום.

אני לא יודע מה יותר אלים, הרמבואים למיניהם, שאפילו ילדים יודעים שהם רמיון ולא מציאות, או אריק שרון ומאיר כהנא, שאפילו ילדים יודעים שהם מציאות.

● אתה מאמין שהאנגלים יעמדו בהבטחתם, וישדרו רק קומדיות?

אם הם יעשו את זה, זה כמו לסגור את מיגרשי־הכדורגל. אני מאמין שאם יפסיקו לקהל האנגלי את המותחנים האהובים עליו, הם יראו באמת מה זאת אלימות, מצד הצופים כמוכן.

(דניאלה שמי)



שרה אלספקטור:

„המורים והילדים לא ייהנו מקיצור שבוע־העבודה!“

אם יורשה לי, רק לכמה דקות, לשכוח מהלביא הייתי רוצה לחזור לעניין חמשת ימי־העבודה בשבוע, אשר תהיה להם השפעה גדולה על חיינו.

י"ד המחלקה לרווחה ולעבודה באגף לאיגוד מיקצועי של ההסתדרות, שרה אלספקטור, הגישה השבוע הצעה למזכ"ל ההסתדרות, מה חדש בה, שאלתי את שרה.

ההצעה עוסקת בצורך להיערך לעניין קיצור שבוע־העבודה באופן רציני. יש שם הצעות כיצד להדריך את ההנהלות של המפעלים, את ועדי־העובדים ואת העובדים לגבי המעבר משישה ימי עבודה ו־45 שעות להמישה ימים 40 שעות.

● נראה לך שהעם יהיה אבוד, כשיוסיפו לו חמש שעות פנויות לשבוע?

למעשה, המעבר לחמישה ימי־עבודה מכניס אותנו לעידן של סוף המאה ה־20. באחדות מארצות־אירופה כבר עובדים מחמישה ימים לארבעה. קיצור שבוע־העבודה מצריך היערכות אחרת, והכשרה של האדם לניצול נכון של שעות־הפנאי שלו.

● את מדברת על תוכניות מרחיקות־לכת. מה יקרה ממש אחרי המעבר משישה לחמישה ימי עבודה?

צריך כבר עכשיו ליוזם תוכניות ליום הפנוי בתוך מקומות־העבודה.

● כלומר, בן־אדם מקבל סוף־סוף מקום פנוי, ואת מציעה למלא אותו בריקדינג במקומות־העבודה? אני לא אתפלא אם יוציאו עליך חרזה!

צריך לתת לעובדים למלא את הפנאי שלהם, לא לחייב אותם. צריך לדאוג שלא ישתעמם מי שמשעמם לו.

● כרגע מדברים על מקומות־העבודה במיגור הציבורי. מה יהיה על המקומות הפרטיים? הפקידה של עורך־הדיון תמשיך לעבוד שישה ימים?

מה שנהוג לעשות, כמו בעניין של תוספת־הדיוקר, למשל, הוא

עבודה

ששרה־העבודה, הממונה על החוק, מוציא צווי־הרחבה. כלומר, מחיל את החוק על כל המשק.

● שבחתי משהו חשוב. מה עם התלמידים? גם הם ילמדו חמישה ימים בשבוע?

לגבי המורים יש החלטה שלא לשנות דבר. הם ימשיכו ללמד שישה ימים בשבוע.

● אתם מסדרים להם עוד סיבה להיות מקופחים?

הם לא בדיוק שייכים לעניין. מדובר בקיצור שבוע־העבודה לעובדים העובדים 45 שעות בשבוע, והמורים לא מגיעים לזה.

● תודה שהרגעת אותי. אגב, מתי כל זה יקרה לפי דעתך?

את יודעת למי ניתנה הנבואה, אבל הניחוש שלי הוא שההסכם ייחתם בזמן הקרוב ביותר, והמעבר יקח חודשים אחרים.

(דניאלה שמי)